

DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

ΜΠΑΜΠΑ, ΜΕ ΑΚΟΥΣ;

Τρεις λεπίδες, μία Gillette

The Art of Attraction · 05

Τα τελευταία πέντε χρόνια ήταν κόλαση, αλλά ποτέ δεν το κατάλαβα, και περιπλανιόμουν μέσα στον ίδιο μου τον εαυτό, πιστεύοντας ότι ήμουν δυνατός και ακατανίκητος, όπως ακριβώς μου είχες μάθει.

Δεν πρόσεξα τίποτα, αλλά εκείνη την 27η Φεβρουαρίου 2025 κάτι συνέβη μέσα μου. Έφυγα από το σπίτι αφήνοντας πίσω τα πράγματά μου σαν φυγάς, χωρίς πόρους και χωρίς πού να πάω.

Σχεδόν σαν καταζητούμενος από τον νόμο. Όμως δεν χρωστούσα τίποτα στην ανθρώπινη δικαιοσύνη. Ίσως είχα ένα χρέος να ξεκαθαρίσω μαζί σου, έναν λογαριασμό που έμεινε ανοιχτός επειδή έτσι ήθελε η μητέρα μου, και που έφερε την ημερομηνία 30 Ιουνίου 1996, τη μέρα που έφυγες από τη Gillette Italia.

Σε έπεισε ότι εγώ ήμουν εκείνος που είχε πείσει την ιταλική διοίκηση να σε διώξει, αλλά εγώ δεν θα το έκανα ποτέ. Για κανέναν λόγο. Για τίποτα στον κόσμο. Ποτέ δεν θα μπορούσα να το κάνω, και ποτέ δεν θα μπορούσα να κοιτάξω τα παιδιά μου στα μάτια αν το είχα έστω σκεφτεί.

Ήταν η πορεία των γεγονότων, και βρέθηκα να είμαι η λογική λύση για την επιχείρηση και για τα συμφέροντα της εταιρείας.

Αν μας είχαν δώσει την ευκαιρία, θα σε κρατούσα να δουλεύεις μαζί μου, πάντα. Θα σε κρατούσα στην επιχείρηση, στο γραφείο ή έξω στο πεδίο με τους πωλητές μου, αλλά ποτέ δεν θα σε εγκατέλειπα.

Δυστυχώς παίζαμε πόκερ σε διαφορετικά τραπέζια. Οι τράπουλες ήταν διαφορετικές, και τα πονταρίσματα μετριούνταν σε χρόνια — και τα χρόνια μας δεν ήταν τα ίδια. Όποιος έπαιρνε τις αποφάσεις κουβαλούσε μαζί του το σχέδιο του μέλλοντος.

Ύστερα, στις 14 Απριλίου 2025, μας άφησες. Μόλις είκοσι μέρες αφότου έφυγε η μαμά, σχεδόν σαν να μην ήθελες να την αφήσεις μόνη. Εγώ ήμουν μακριά, 1.500 χιλιόμετρα μακριά, εγκαταλειμμένος στη μοίρα μου και μόνος, αλλά ήξερα ότι ήμουν στις σκέψεις σου.

Ήταν η πιο δύσκολη στιγμή της ζωής μου, και τα παιδιά μου νόμιζαν ότι θα έβαζα τέλος στη ζωή μου. Όμως ποτέ δεν με γνώρισαν πραγματικά, όχι αρκετά καλά για να ξέρουν ότι εγώ δεν αφήνω ποτέ το γήπεδο, ούτε νεκρός.

Έκλαψα, αλλά δεν υπέφερα. Υπάρχει χρόνος γι' αυτό. Λίγα λεπτά κάθε μέρα, ξέροντας ότι δεν είσαι εδώ μαζί μου.

Ύστερα αποφάσισες να γυρίσεις, στις 14 Απριλίου 2026, ακριβώς έναν χρόνο αφότου έφυγες.

Και πού αλλού, αν όχι μέσα στο γράψιμό μου.

«Τρεις λεπίδες, μία Gillette. Και ξαφνικά ήμασταν πάλι μαζί: ο παππούς Camp, εσύ κι εγώ».

Δουλεύαμε πάλι μαζί σε κάτι που κανείς δεν είχε φανταστεί ποτέ να δημιουργήσει: την αφήγηση της Gillette.

Κάθε μέρα διαβάζω τις ιστορίες που μιλούν για σένα, και με συγκινούν. Νιώθω ότι είσαι εδώ, κοντά μου. Ότι πρέπει να κάνω υπομονή. Ότι πρέπει να κρατήσω την περηφάνια του να με λένε Frega, κάτι που ποτέ δεν εγκατέλειψα και προσπάθησα να μεταδώσω και στα παιδιά μου.

Αλλά εκείνα είναι παιδιά της μητέρας τους.

Μιας άλλης γυναίκας.

Όχι της δικής μου.

Ξέρω ότι θα χρειαστεί να φτάσει ο Μάιος του 2027 για να δω τον κύκλο να κλείνει και να ξεκινήσω το τελευταίο μίλι. Αυτή τη φορά όμως θα γίνει υπόθεση γενεών.

Μόνο αυτό σκεφτόμουν τα τελευταία χρόνια: να δώσω σε όσους έρχονται μετά από μένα ένα είδος ασφάλειας, εκείνη που εγγυάται ένα επώνυμο όταν κουβαλά έναν κώδικα τιμής, έναν κώδικα ηθικής και έναν κώδικα νόμου.

Εκείνα τα τρία τέρατα που πολλοί αποκαλούν απατεώνες, αλλά που για εμάς υπήρξαν πάντα ο οδηγός μας.

Συγχώρησα, με τον δικό σου τρόπο, όσους προσπάθησαν να με πληγώσουν.

Όμως το χρέος να αφήσω πίσω μου ένα δίδαγμα ήταν πάντα μέρος όσων μου έμαθες.

Σήμερα είμαι 61.

Αύριο θα είναι μία μέρα ακόμα.

Και ύστερα άλλη μία.

Και ακόμα μία.

Όσπου να γίνω σαν εσένα.

Όπως θα έπρεπε να είναι από την αρχή.

Όποιος το διαβάσει αυτό θα σκεφτεί μόνο ένα πράγμα:

«Ένας γιος γράφει στον πατέρα του για να του εξηγήσει ότι ποτέ δεν τον πρόδωσε, και ανακαλύπτει ότι ο τρόπος να το αποδείξει είναι να συνεχίσει να δουλεύει μαζί του μέσα στο ίδιο του το γράψιμο».

Μπορεί να είναι και αλήθεια, αλλά εσύ θα είσαι πάντα ο μπαμπάς μου.

Ferdinando